

Med Hensyn til andre Enkeltheder skal jeg kun nævne, at jeg er imod, at Præsten skal være selvskreven Formand for Menighedsraadet.

Som jeg udtalte før, er jeg i og for sig glad ved, at de i dette Lovforslag berørte Spørgsmaal ere tagne op til Drøftelse. Jeg tror, det kan have sin store Betydning, og jeg vil ogsaa kunne give det foreliggende Forslag min Stemme, naar det undergaar de Ændringer, jeg her har nævnt, men jeg er paa den anden Side ikke fuldt sikker paa, at ikke det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, har Ret i, at det vilde være bedre at lade Spørgsmaalet om Vedtagelse vente, indtil Sagen var bleven stærkere drøftet baade i kirkelige Blade, i den almindelige Dagspresse og paa offentlige Møder af forskellig Art. Jeg vil derfor, fordi det værste af alt forekommer mig at være, om vi ikke skulde faa gennemført i det mindste nogle af Forslagene, henstille først til den højtærede Kirkeminister, dernæst til det Udvalg, som her faar med disse Ting at gøre, til Tinget her og Tinget oven over, at man ikke af Hensyn til det fjerde Forslag, hvorom Meningerne ere meget delte, mulig ogsaa skulde undlade at gennemføre de tre Forslag, hvorom det dog synes, at alle i alt væsentligt ere enige.

Endnu skal jeg kun gøre en Bemærkning. Det er en Henstilling til det Udvalg, som vi pleje at kalde Sprogudvalget, om det ikke vil tage disse Lovforslag under skønsom Overvejelse. Jeg tror, de kunne trænge dertil, og det netop fordi de jo, hvis de træde ud i Livet, som jeg vil haabe, ville berøre saa at sige alle og enhver og berøre dem paa Omraader, hvor det inderste og det bedste i dem er i Bevægelse.

Med disse Ord skal jeg slutte, idet jeg gentager min Tak til den ærede Minister for, at vi i det hele taget have faaet disse Spørgsmaal tagne op til Behandling, og min Henstilling til alle dem, der fremtidig faa med dem at gøre, om saa hurtigt og saa godt og saa sikkert som muligt at søge at naa det mest paatrængende, det mest nødvendige, nemlig Loven om Brugen af Kirkerne og Valgmenigheds-

loven, og om at man ikke paa Grund af, at disse fire Forslag ere komne til os paa en Gang, skulde standse det nødvendige for det mindre paatrængende, hvis saa var, at man ikke for Tiden kunde enes derom. Med de Ord skal jeg for mit Vedkommende anbefale alle fire Forslag til villig og grundig Behandling. Naar jeg har undladt at udtale mig om Enkeltheder, er det selvfølgelig, fordi det gaar mig som adskillige andre Medlemmer, at om der end er mangt og meget hist og her af Smaating, jeg kunde ønske ændret, ved jeg jo, at det kommer ganske af sig selv ved den videre Behandling i Udvalget.

Svendsen: Jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der er blevet sagt ogsaa til mig specielt, siden jeg første Gang havde Ordet.

Jeg vil begynde med at minde om, at den højtærede Minister forleden Dag slog fast, at ingen her i Tinget havde udtalt sig for Nedsættelsen af en Kommission. Det er for saa vidt rigtigt, som ingen har sagt, at de vilde stille Forslag i den Retning, men jeg antager, at der er ingen, der er i Tvivl om, hvad min personlige Mening er og har været over for det Spørgsmaal, at jeg havde ønsket, at denne vigtige Sag var bleven behandlet i en Kommission, der, som jeg mente, mere indgaaende kunde have taget det store Spørgsmaal under Overvejelse om Kirkens virkelige Forhold over for Staten, hvad der kunde gøres for, at Kirken kan komme til at staa, som man siger, paa egne Ben, komme til at forvalte sine egne Midler, og at det blev afgjort, hvad der hører ind under Kirken. Jeg mener, at vi her i Rigsdagen ikke saa godt og indgaaende som en Kommission ville kunne behandle det Spørgsmaal, og vi have jo ogsaa set, at der fra forskellige Lejres Side inden for Folketirken har været Ønsker fremme i den Retning, og at det ikke er saaledes, som man har villet give det Udseende af under disse Dages Forhandlinger, at det kun er en enkelt Side inden for Folketirken, nemlig den Indre Mission, som har ønsket en Kommission; vi have jo i de allersidste Dage set, at en af Landets Bi-